

RACIŠINO

List učenika Osnovne škole Mokošica | broj 1 | siječanj 2018. | cijena: 10 kuna

IMPRESUM

Izdavač:

OŠ Mokošica, Dubrovnik
Bartola Kašića 20
20236 Mokošica
tel.: 020/456-260

e-adresa:

ravnatelj@os-mokosica.skole.hr

ravnateljica:

dr. sc. Petra Đapić Caput

Glavna urednica:

Frančeska Krečak, 6. b

Odgovorna urednica:

Ivana Obradović, prof.

Pomoćnica odgovorne urednice:

Jelena Matković, prof.

Uredništvo:

Anamaria Bazdan , 6. b
Lana Jovanović , 6. b
Frančeska Krečak , 6. b
Doris Ljubenko , 6. b
Matej Marković , 6. b
Roko Mikulandra , 6. b

Suradnici:

Karla Đano, 8. a, Ani Letunić, 8. c,
Ana Marković, 8. a, Matia Pijević, 8. a,
Klara Radonić, 6. b,
Kristijan Sentić, 6. b, Maria Sorić, 6. a

Naslovnica:

Frančeska Krečak, 6. b

Lektura:

Jelena Matković, prof.
Ivana Obradović, prof.

Grafička obrada i tisak:

ALFA-2 d.o.o.,
Metohijska 5, Dubrovnik

Uvodnik

Dragi čitatelji!

Nakon dugo godina ponovno smo se vratili našem školskom listu. Hvala vam na suradnji i pomoći jer bez vas list ne bi niti postojao. U ovom broju lista možete pregledati školske događaje kroz godinu, saznati koja je naša učenica zaplesala s plesačem Justina Biebera i sudjelovala na snimanju Supertalenta, ima tu zanimljivih i neobičnih hobija i kućnih ljubimaca. U temi broja otkrit ćete što sve krije put do škole. Uz sve to, provest ćemo vas i kroz putovanja naših učenika. Ostalo vam nećemo otkrivati, ostavljamo vas u društvu lista i nadamo se da će vam se svidjeti!

Frančeska Krečak, 6. b

izdavač
sadržaj

Uspjesi.....	3
Tema broja - put do škole.....	5
Školski život	10
Zbori se u zbornici	13
Tehnolo korak	17
Mokoško srce	18
Kreativni kutak.....	20
Cipelice skitalice.....	22
Gledam, slušam, čitam	25
Šicabojac.....	28
Mislím, dakle jesam	30
U slobodno vrijeme	32
Uradi sam	34
Modni radar	36
Zabava	38

NAŠA POSTIGNUĆA

U školskoj godini 2016./2017. učenici OŠ Mokošica ostvarili su izvorsne uspjehe na natjecanjima u znanju i sportu. Donosimo pregled rezultata.

DRŽAVNA RAZINA

Informatika

Orsat Puljizević, 8. d – 7. mjesto
Mentorica: Nikolina Bubica, prof.

Gimnastika

ŠŠD „Ombla“ (djevojčice) – 7. mjesto
Trenerica: Slavica Božić

Judo

ŠŠD „Ombla“ – 3. mjesto
Trenner: Ivan Prce, prof.

Lidrano

Frančeska Krečak, 5. b
Mentorica: Ivana Obradović, prof.

ŽUPANIJSKA RAZINA

Hrvatski jezik

Marina Vučićević, 8. d – 7. mjesto
Mentorica: Ružica Maslač, prof.

Engleski jezik

Amila Spahić, 8. c – 5. mjesto
Iris Duvnjak, 8. d – 8. mjesto
Bruno Dedo, 8. a – 10. mjesto
Mentorice: Marijana Krstičević Baletin, prof. i Sanja Magaš, prof.

Geografija

Antun Jakobušić, 8. a – 6. mjesto
Mentor: Ešef Ljukovac, prof.

Informatika

Orsat Puljizević, 8. d – 1. mjesto
Niko Treščec, 6. c – 4. mjesto
Mentorica: Nikolina Bubica, prof.

Gimnastika

ŠŠD „Ombla“ (djevojčice) – 1. mjesto
Trenerica: Slavica Božić

Atletika

ŠŠD „Ombla“ (dječaci) 7./8. razred – 2. mjesto
Trenner: Ivan Prce
ŠŠD „Ombla“ (djevojčice) 5./6. razred – 5. mjesto
ŠŠD „Ombla“ (djevojčice) 7./8. razred – 8. mjesto
Trenerica: Tihana Ruso, prof.

Odbojka

ŠŠD „Ombla“ (djevojčice) 5./6. razred – 2. mjesto
ŠŠD „Ombla“ (djevojčice) 7./8. razred – 4. mjesto
Trenner: Tonći Carević

Judo

ŠŠD „Ombla“ – 1. mjesto
Trenner: Ivan Prce, prof.

Rukomet

ŠŠD „Ombla“ (dječaci) 5./6.
razred – 3. mjesto
Trenner: Josip Tomašević

Vjeronaučna olimpijada

Gabrijela Margaretić (7. c), Petra
Radić (8. b), Ana Grgić (8. b), Iris
Duvnjak (8. d) – 2. mjesto
Mentorica: Kristina Vukušić, prof.

Nogomet

ŠŠD „Ombla“ 5./6. razred – 2. mjesto
ŠŠD „Ombla“ 7./8. razred – 2. mjesto
Trenner: Mario Miličić, prof.

Kros

ŠŠD „Ombla“ (dječaci) 7./8.
razred – 7. mjesto
Trenner: Ivan Prce, prof.

Košarka

ŠŠD „Ombla“ (dječaci) 5./6. razred
– 3. mjesto
Trenner: Ivan Prce, prof.

Lidrano

Frančeska Krečak,
5. b
Ani Letunić, 7. c
Mentorica: Ivana
Obradović, prof.

Pripremio: Roko Mikulandra, 6. b

STUPIĆI

Na početku ove školske godine ispred naše škole postavljeno je nekoliko prometnih narančastih stupića. Njihova je surha da se prometna vozila ne bi zaustavljala ispred škole i tako ugrožavala učeničku sigurnost i sprječavala ulaz u školu.

Ja mislim da su stupići pametan potez zato što daju do znanja automobilima da se ne smiju parkirati ispred škole!

Lea Jerinić, 6. d

Prometni stupići su dobra ideja jer ima svakakvih ljudi pa bi moglo biti ozljeda.

Orlando Bratičević, 6. d

ANKETA ZA PROFESORE

Kaos Kašićeve ulice

Napravili smo i proveli online anonimnu anketu za profesore u kojoj smo ih pitali o njihovu svakodnevnom putu do škole. Saznali smo da su profesori nekada jednako zaboravljivi baš kao i mi, učenici, i da se susrećemo sa sličnim problemima svakim danom kada putujemo u školu.

Neugodne i nepredviđene situacije
Neugodne i nepredviđene situacije svima se događaju, pa tako i našim profesorima. Anketom su se izjasnili da im se najneugodnije i najstresnije situacije događaju upravo u Ulici Bartola Kašića. Neki od odgovora su: *Gužva u mimoilaženju na cesti do škole.; Nemogućnost parkiranja.; ..sklanjati se drugim vozilima i uoziti u rikverc u Ul. Bartola Kašića.* Zbog kiša su pločnik i kolnik skliski pa se često poskliznu i to može biti neugodno: *Idem prečicom do škole inače. Jednom je jako padala kiša, poskliznula sam se i došla blatnjava u školu.* :) Budući da 6 % profesora na posao dolazi autobusom,

među odgovorima su se pronašle i nezgode s autobusima - neki su kasnili na autobus, a nekima se autobus pokvario putem. Zanimljivo je da imamo i profesora koji, između ostaloga, na posao dolazi i brodom. Nekada zbog nevremena ne voze brodovi, što mu otežava put ili ga čini nemogućim.

Najteži dio puta

Putem do škole svi imamo taj „najgori dio puta“, baš kao i naši profesori. Naravno, ne žive svi u Mokošici, pa im to otežava put. Kiša u Ulici Bartola Kašića najgori je neprijatelj jer se tada stvaraju dodatne gužve. Zbog toga je nekim profesorima koji putuju autobusom najteži dio puta upravo vožnja zbog čestih kašnjenja. A kiša ometa i profesore koji putuju automobilom zbog manjka parkirnih mjesta. Za neke naše profesore, koji žive izvan Dubrovnika, čest problem znaju biti gužve na granici, osobito pred kraj školske godine.

Najčešće poteškoće

Sljedeće pitanje odnosilo se na najčešće poteškoće na putu do škole. Gužva, blato, rupe u kolniku, granice, duge kolone i zatvorene ceste često ometaju put do škole mnogim profesorima, ali nekima ipak ne smetaju

ni kiša ni gužva. *Suratim u Family shop i ne uspijevam odoljeti slatkišima* - odgovor je s kojim se uistinu slažu svi učenici. Putem do škole red u *Family shopu* uvijek je ogroman, ali svi strpljivo čekaju na svoj slatkiš.

Dolazak u pogrešnu smjenu

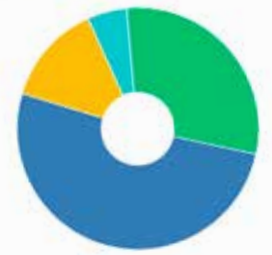
Sada barem znamo da nismo jedini. Čak i profesori mogu zaboraviti u kojoj su smjeni. Nakon dugog vikenda ponedjeljkom smo često zaboravljivi i svima nam se barem jednom dogodilo da smo krenuli u školu i putem shvatili da smo krenuli u krivu smjenu, stoga nećemo ni profesorima zamjeriti njihovu zaboravljivost.

Zaboravljene stvari iz škole

Još jedan dokaz da učenici nisu jedini koji zaboravljaju pernice, radne listiće, kišobrane, ključeve... Iz ankete smo zaključili da profesori najčešće zaboravljaju testove i onda ih u ponedjeljak dočekaju tužna i nezadovoljna lica učenika. U školi ostaju i zaboravljeni rokovnici, memorijski štapići, pa čak i naočale. No, svi se slažu da je najgore zaboraviti nastavne materijale.

Frančeska Krečak, 6. b

1. Kolika je udaljenost od Vašeg boravišta do škole?

Answered: 37 Skipped: 0

Do 1 km	29.73%	11
Do 15 km	51.35%	19
Do 50 km	13.51%	5
Do 100 km	5.41%	2

3. Koliko vremena utrošite na put do škole?

Answered: 37 Skipped: 0

Do 2 min	5.41%	2
Do 15 min	43.24%	16
Do 30 min	37.84%	14
Do 1 h	5.41%	2
Do 2 h	5.41%	2

2. Kako dolazite u školu?

Answered: 36 Skipped: 1

Pješake	36.11%	13
Biciklom	0%	0
Autobusom	5.56%	2
Automobilom	55.56%	20
Brodom	2.78%	1

ANKETA ZA UČENIKE

Kako kroz Kašićevu?

Kao što smo napravili anketu za profesore, napravili smo jednu i za učenike. Iz ove ankete saznali smo mnoge zanimljive stvari – šaljive učeničke situacije na putu do škole, ali i one ozbiljne na koje treba upozoriti.

Udaljenost i vrijeme

Većina učenika živi u blizini škole. 50 % učenika živi na udaljenosti 1 kilometra od škole. Isti je postotak onih učenika koji su na udaljenosti od 5 i 10 kilometara (5 %), dok je tek 2 % učenika udaljeno 20 kilometara od škole. Najvećem broju učenika treba desetak minuta da bi došli u školu, a 1 % je onih kojima je potrebno 45 minuta ili sat vremena.

Putem do škole

Anketa nam je pokazala da većina učenika u školu najčešće ide pješice (67 %), zatim autobusom (31 %), a rijetki idu automobilom (2 %). Učenici do škole uglavnom idu s prijateljima (69 %), ali ima i onih koji idu sami (29 %). Manji broj učenika ide u pratnji roditelja ili neke druge starije osobe (2 %).

Zanimljivo je da je točno toliko (2 %) učenika u anketi spomenulo da u školu dolazi u pratnji starije osobe.

Neobične situacije

Putem do škole često nam se događaju neobične situacije, a ovom anketom dodatno smo se uvjerali da je tako. Neki od učenika navode da su u školu pošli bez torbe, neki su se uspjeli skoro pa dokotrljati do škole preko brojnih skalina, a neki su doživjeli da ih je poprskao automobil u prolazu. Pojedini učenici morali su čekati u koloni da bi došli do škole jer je ulicu zablokirao kamion za otpad. Bilo je i ugodnih neobičnih situacija kao što je pozdrav simpatije u prolazu.

Kašnjenje zbog prometa

Mnogim učenicima dogodilo se da zakasne u školu. Svi se pitaju zbog čega učenici kasne. Zanimalo nas je radi li se o prometu. Ipak, većina učenika odgovorila je da ne kasni zbog prometa (52,87 %). Ima onih koji kasne rijetko (27,59 %), a nekima se češće potkrade kašnjenje (4,60 %).

Dolazak u pogrešnu smjenu

Nije uvijek jednostavno pohađati nastavu u dvije smjene. Anketa je pokazala da je 17,24 % učenika barem jednom došlo u pogrešnu smjenu, ali puno je veći postotak onih učenika koji uspješno prate smjenski rad (82,76 %).

Najteži dio puta

Put do škole ima svoje prednosti i mane. Svatko ima neki dio puta koji mu nije drag. Mnogim učenicima mrski su mnogobrojni skalini, pogotovo na povratku iz škole kući. Neki navode i problematičan

pločnik jer se zbog kiše kame-
nje iz pločnika počelo klimati,
stoga učenici mogu pasti i ozli-
jediti se. Jedan od problema za
učenike je i pješački prijelaz
na koji se mnogi vozači ne
obaziru. Naši učenici s Osoj-
nika navode kako je naporno
dugo čekanje autobusa kada
završi nastava.

Zaboravljivost

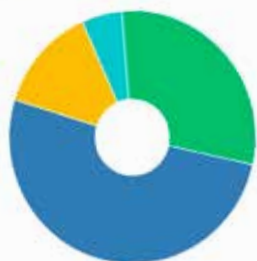
Iz ankete saznajemo da uče-
nici često zaboravljaju stvari
(69 %). Najviše se zaborav-
ljaju kišobrani, oprema za
Tjelesni i jakne, no većina
se stvari uspješno pronađe.

Neprimjerenost odijevanje

Nekada učenici zaborave
kako se treba odjenuti za
školu jer se previše zane-
su. Iz ankete otkrivamo da
su neki učenici znali doći u
školu u papučama ili u krat-
kim hlačama i japankama.
Takvi su, ipak, u manjem
broju jer većina učenika ne
zaboravlja na pravila pri-
mjereno odijevanja.

Doris Ljubenko, 6. b

1. Kolika je udaljenost od Vašeg boravišta do škole?

Answered: 37 Skipped: 0

2. Kako dolazite u školu?

Answered: 36 Skipped: 1

3. Koliko vremena utrošite na put do škole?

Answered: 37 Skipped: 0

Mokoški grafiti

Na ulazu u naselje Nova Mokošica i putem do škole stanovnike i prolaznike dočekuju mnogobrojni grafiti oko kojih su mišljenja podijeljena.

Jedan od prepoznatljivih znakova Mokošice sigurno su grafiti. Prolaznici ih ne mogu ne vidjeti jer se nalaze posvuda u naselju. Nekim stanovnicima Mokošice pojava grafita ne smeta, upravo suprotno, ali postoje i oni stanovnici kojima grafiti ipak smetaju. Možda je to zato što ih podsjećaju na neka teška razdoblja ili zato što nisu na pravome mjestu.

Neko vrijeme govorilo se o tome kako bi na ulazu u naselje trebali biti neki nježniji i veseliji grafiti. S druge strane, pobornici grafita smatraju da su grafiti, baš takvi kakvi jesu, sastavni dio Mokošice. Istraživanjem i fotografiranjem grafita u Mokošici zaključili smo da se grafiti,

po onome što prikazuju, mogu podijeliti u tri skupine: domoljubni, vjerski i navijački. Autori grafita vjerojatno su se posvetili slikanju motiva koji za njih imaju neko osobito značenje.

Svidali nam se ili ne, grafiti su zasad sastavni dio našega naselja, a hoće li ih biti i u budućnosti i što će predstavljati, pokazat će vrijeme.

Roko Mikulandra, 6. b

ŠTO REĆI, KOJU PORUKU POSLATI?

Razgovarali smo s profesorom Tehničke kulture i voditeljem Prometne škole Boškom Ćorakom o problematičnom prometnom stanju u Ulici Bartola Kašića.

Profesor Ćorak najprije je napomenuo da je u OŠ Mokošica organizirana izvannastavna aktivnost *Sigurnost u prometu* koju mogu pohađati učenici petih razreda kako bi se upoznali s prometnim pravilima.

Problemi

Kao najveći problem u Ulici Bartola Kašića profesor je spomenuo vozače koji se često ne pridržavaju prometnih pravila i propisane brzine te voze pričajući na mobitel, kao i vozače bicikala koje roditelji puštaju u promet ne znajući da tako dovode u opasnost sve sudionike u

prometu. Naglasio je da su u Ulici Bartola Kašića neki od problema manjak parkirnih mjesta, slijepa ulica zbog koje se vozači moraju okretati te sve veći broj automobila.

Rješenja

Profesor je rekao da se ovaj problem može riješiti na dva načina. Prvi je da se vozači strogo pridržavaju prometnih znakova, a drugi izgradnja jednosmjerne ceste s izlaskom na magistralu.

S obzirom da dugo ovdje predaje, profesor je zaključio da ovi problemi postoje od same izgradnje škole, a

stanje se naročito pogoršalo svakodnevnim povećanjem broja automobila, no nadležni pred problemom zatvaraju oči. Naglasio je da je najgore stanje kada pada kiša jer svi žele automobilima doći do

vrata škole. Ovaj problem treba se što prije riješiti jer je Mokošica veliko naselje s osnovnom školom, vrtićima i velikim brojem stanovnika.

Frančeska Krečak, 6. b

BEZ CENZURE

DJECA NEKAD I SAD

Naš kolumnist objasnio je zašto su (prema nekim uvjerenjima) današnja djeca manje sposobna samostalno doći do škole te je previdio posljedice za sljedeće generacije.

Oduvijek postoje razlike između starih i mladih generacija. Sigurno ste svi čuli majke, očeve, bake, djedove, tete, susjede, poštare kako se žale: *Mi smo u školu išli četiri sata, goli i bos, po snijegu i ledu, preko brda i gora, kroz šume i draču. Budili smo se u 4 ujutro da bismo stigli u školu na vrijeme i nikad nismo kasnili! Profesori su bili strogi i šibama tukli nemirne, a roditelji su na sastancima bili manji od makova zrna. Kad bismo dobili lošu ocjenu, nismo se smjeli požaliti*

jer onda bismo kod kuće još gore prošli!

A sad, 15 minuta pješke do škole, a roditelji voze djecu u školu! Ne daj bože prolaziti ispred škole 15 minuta prije nastave, pa to je prometni kolaps! Voze ih kao da su nesposobni. Mislim, shvaćam ponekad ili ako dolaze odnekud gdje nema busa, ali skoro uvijek u 8. razredu?! Zašto roditelji ne shvaćaju da više nemamo dvije godine? Kasnije takvo razmišljanje prijeđe na djecu i dogodi se da zbog nekih nebitnih razloga

propuste brojne stvari u životu. Primjerice, nije pošao na trening jer pada kiša. Moj se tata X puta naljutio na moju mamu iz tih razloga. *Nemoj po kiši, nema veze što imaš kišobran i što ne ideš pješke, isto se možeš rastopiti ako ti slučajno padne kap na cipelu, radije ostani doma, nema veze što je to obaveza.* U početku je odgovor djece: *Ali kako Ivan ide, a ja ne mogu?* Nakon dugog „odgoja“ mišljenje se promijenilo u: *Mama, neću ići na trening, porezao sam se na papir, a i vidiš da roska.*

I tako ja razmišljam, kasnije će vjerojatno biti zabranjeno ići u školu pješke. Možda se u školu bude išlo samo po vedrom i ne previše vrućem vremenu. Djeca vjerojatno neće ići ni na kakve aktivnosti osim škole (naravno, kad je lijepo vrijeme). I kad pokisneš, to će se shvaćati kao bolest koja vodi do mokrih nogu, a čak se možeš prehladiti. A zamislite kao će se tada bojati propuha ako je već sada tzv. „hladni ubojica“!

Matia Pijević, 8. a

S T R I P

Sjećamo se Vukovara

Vukovar je simbol Domovinskog rata. Svake godine 18. studenog sjećamo se Grada Heroja koji je podnio veliku žrtvu za slobodu naše domovine. Sjećamo se patnje i boli Vukovaraca te hrabrosti naših branitelja. Stoga su 17. 11. 2017. i 18. 11. 2017. učitelji i učenici naše škole zapalili svijeće i pomolili se ispred spomen-obilježja hrvatskom branitelju Zdravku Gavriću.

Anamaria Bazdan, 6. b

Da se ne zaboravi

Dana 1. listopada 2017. obilježena je 25. obljetnica napada na grad Dubrovnik. Naša škola bila je koordinator programa *Da se ne zaboravi*. Program je započeo u jutarnjim satima polaganjem vijenaca na groblju Boninovo. U 10 sati u crkvi sv. Vlaha učenici dubrovačkih osnovnih škola izveli su razne pjesme i recitacije posvećene svima koji su poginuli u Domovinskom ratu, a osobito stradaloj djeci. U 12 sati položeni su vijenci na Srđu, a u 18 sati vijenci su pušteni u more s broda Tirena kako bi se odala počast svima poginulima na moru.

Klara Radonić, 6. b

Dubrovnik Film Festival

U petak, 20. 10. 2017., održana je jedna od projekcija u sklopu *Dubrovnik Film Festivala*. Učenici šestih, sedmih i osmih razreda naše škole svojim su sudjelovanjem doprinijeli važnosti ovoga festivala koji se bavi promoviranjem i poticanjem djece i mladih na filmsko stvaralaštvo. Naš zadatak bio je ocijeniti nekoliko kratkometražnih filmova koji će potom ući u kategoriju najboljeg filma po izboru publike. Pogledali smo mnogo različitih filmova te se odlično zabavili u ulozi sudaca.

Ani Letunić, 8. c

Biskup u našoj školi

U petak, 19. siječnja, našu školu posjetio je biskup Mate Uzinić. Biskupa je prvo ugostila ravnateljica u svojem uredu, a potom smo svi zajedno krenuli posjetiti četvrtaše. Naš zbor pod vodstvom profesorice Zrinke Mijoč veselo je zapjevao, a učenice Jelena Prkačin i Gabriela Kunica izvele su prigodnu recitaciju *Dobar kao dijete*. Biskup je učenicima darovao posvećene medaljice i tako ih razveselio. Zatim smo krenuli u posjet spremačicama i kuharici koje su s radošću dočekale biskupa. Biskupov posjet bio je kratak, ali nam je uljepšao školski dan.

Frančeska Krečak, 6. b

Božićne radionice

28. 11. i 12. 12. održala se višesatna božićna radionica izrade magneta, vijenaca i ukrasa za bor u organizaciji Učeničke zadruge *Tezoro*. Na radionicu su pozvane gospođe Antonija Brkić, Almira Tomašević i Stefanija Bazdan, majke naših učenika. Radionicu je osmislila profesorica Likovne kulture Aida Hebib Raguž. Sve rukotvorine bile su izložene na humanitarnom božićnom školskom sajmu.

Doris Ljubenko, 6. b

Rukama složeno

Izložba *Rukama složeno* Foruma mladih održana je 22. studenoga 2017. u Umjetničkoj galeriji Dubrovnik. Iz Osnovne škole Mokošica izdvojena su tri rada: *Orlandov stup*, *Tvrđava Lovrijenac* i *Karaka*. Učenice 6. c razreda Matea Franquelli i Iva Dedović izradile su *Orlandov stup*, dok su učenici istoga razreda Mateo Škrabić i Orsat Poša napravili brod *karaku*. Učenice 6. b razreda Lucija Kraljević, Iva Vodopija i Anamaria Bazdan izradile su *tvrđavu Lovrijenac*. Mentorica učenicima bila je profesorica Aida Hebib Raguž. Na izložbi su sudjelovali i drugi učenici osnovnih i srednjih škola. Nakon kratkog govora i razgledavanja radova, svi učenici i roditelji počastili su se i družili.

Anamaria Bazdan, 6. b

Radionica izrade sapuna

U ponedjeljak, 6. studenoga 2017., u organizaciji Učeničke zadruge *Tezoro* održala se radionica izrade sapuna koju su vodile profesorica Kemije Milana Gujinović i profesorica Likovne kulture Aida Hebib Raguž. Na radionici se okupilo mnogo učenika koji su naučili da je za izradu sapuna potrebno puno namirnica i vremena. Profesorica Aida učenicima je objasnila što je proces saponifikacije, a profesorica Milana pokazivala je kako treba napraviti smjesu za sapun koristeći vodu, ulje i natrijev hidroksid. U smjesu se dodaju eterična ulja po izboru, a mi smo odabrali lavandu. Smjesu smo potom ulijevali u kalupe kako bismo dobili različite oblike sapuna. Nakon vađenja iz kalupa sapunima je potrebno oko tri tjedna da se osuše. Gotovi sapuni prodat će se na školskom božićnom sajmu.

Doris Ljubenko, 6. b

Berba školskih maslina

U četvrtak, 2. II. 2017., Učenička zadruga *Tezoro* organizirala je branje maslina u školskom dvorištu od 14 do 15.30 sati. Akciju je predvodio profesor Tehničke kulture Boško Čorak. U branju maslina sudjelovali su i predstavnici Vijeća učenika. Berba maslina u školskom dvorištu održava se već niz godina, a od njih se potom pravi domaće školsko maslinovo ulje.

Doris Ljubenko, 6. b

INTERVJU S KNJIŽNIČARKOM IRJOM JERKOVIĆ

Povratak u djetinjstvo

Većina odraslih ljudi s radošću se prisjeća svojega djetinjstva i uspomena iz toga, po mnogima, najljepšeg životnog razdoblja. Među policama knjižnice potražila sam našu školsku knjižničarku Irju Jerković koja nam je otkrila neke zanimljive detalje iz svojega djetinjstva.

S kim ste proveli djetinjstvo?

Provela sam ga s mamom i tatom, a kako nisam imala braće ni sestara, puno vremena sam provodila s rodicom, bile smo kao dvije sestre, jer je i ona bila jedinica. Najviše vremena provodile smo u mojoj kući i uvijek smo se izvrsno zabavljale, ona je živjela u Gradu i često bi došla u mene na više dana, posebno ljeti. Djetinjstvo sam provela i s djecom iz susjedstva, bili smo bliski i družili se, a naravno, kasnije, tu su bili i prijatelji i prijateljice iz škole.

Gdje ste živjeli?

Do treće godine na Konalu, a onda u Lapadu.

Gdje ste najviše provodili djetinjstvo?

U Dubrovniku, gdje sam i rođena.

Jeste li pohađali vrtić?

Jesam, lapadski vrtić *Radost*. Lijepi vrtić, lijep je i danas i kad god prođem pored njega, kucnem tetama na prozor, jer one su moja generacija pa se znamo još iz djetinjstva, a neke su isto išle u taj vrtić. Prije nekoliko godina moj je vrtić proslavio 50. rođendan i bila je velika proslava u prepunom kinu *Sloboda*, svečana priredba na kojoj su nastupili mališi koji danas idu u taj vrtić, ali i svi mi „veliši“ koji smo nekad pohađali vrtić *Radost*. Tete su nas u vrtiću uvježbavale da recitiramo recitacije iz

onoga vremena i, kad smo se svi spojili na pozornici, bilo je nezaboravno i jako smiješno.

Koja Vam je bila omiljena igra u djetinjstvu? Koje su bile najčešće igre?

Crna kraljica 1, 2, 3! To je bila i jedna od češćih igara, zatim: *Između dvije vatre*, *Došla majka s kolodvora*, *Morskog paje*, *Tovar gre*, *Školica*, *Žandara i lupeža*, *Slijepoga miša*, *Neka puca*, *neka puca...* Jako smo puno igrali žmure, *na hitanja*, *na frnja* (imali smo mali teren ispred zgrade, za *na frnja*).

Koji su Vam bili hobiji u djetinjstvu?

Skupljala sam sličice za album *Životinjsko carstvo*, salvete, kartoline, frnje, i s tatom, male, neobične autiče.

Jeste li ikada u djetinjstvu razmišljali o ovome poslu?

Nisam. Nisam nikad pomišljala da ću raditi u školi, ne samo u djetinjstvu, nego čak ni na fakultetu.

Kakvi ste bili u školi?

Prolazila sam s odličnim i vrlo dobrim, s tim da su mi neki predmeti išli super, a s nekima sam se mučila cijelo školovanje, npr. s Matematikom, Kemijom, Fizikom. Tu su padale i loše ocjene.

Koji Vam je bio najdraži predmet u školi? Jeste li tada voljeli čitati knjige?

Od prvog dana mi je najdraži

Iako sam se prije bavila drugim poslom, vezanim isključivo za pisanje, tijekom vremena shvatila sam da je sve, unatoč mojim planovima, ispalo baš onako kako treba biti i da sam baš tamo gdje mi je mjesto. Tijekom godina puno je divne djece ostavilo traga u ovoj knjižnici, njihovi radovi još krase njezine zidove. Danas, kad ih sretnem, kao odrasle ljude, lijepo je vidjeti da sam i ja u njima ostavila dobar trag, da se kao tridesetogodišnjaci sjećaju ne samo učitelja nego i vremena provedenog u knjižnici.

predmet bio Hrvatski jezik, a knjige sam obožavala i dok nisam znala čitati, dok su mi čitali mama i tata, a kad sam naučila čitati, knjige su uvijek bile uz mene. Tako je i danas.

Što su predavali Vaši razrednici i u kakvom su Vam sjećanju ostali?

Moj razrednik u višim razredima bio je profesor Tjelesnog. I on i moja učiteljica

Kuća i knjižnica Ivane Brlić-Mažuranić u Rijeci

od prvog do četvrtog razreda ostali su mi u najljepšem sjećanju. Bili su dobri ljudi i dobri učitelji.

Jesu li pravila u školi bila drugačija nego danas?

Puno drugačija, neusporedivo.

Sjećate li se nekog modnog trenda iz svojega djetinjstva?

Sjećam se trenda *na trapez* sedamdesetih godina i – bio mi je grozan.

Možete li se prisjetiti neke anegdote iz djetinjstva i podijeliti je s nama?

Sjećam se mnogih anegdota, doživljaja i pustolovina, ali bih ih radije i dalje dijelila samo s onima koji su u njima sudjelovali.

Koje su sličnosti i razlike između Vašega djetinjstva i onoga

današnje djece?

Puno je više razlika nego sličnosti. Puno smo više poštovali starije, roditelje, profesore, susjede... Mi smo se puno igrali i družili vani, stalno smo bili vani. Nismo morali imati ono što imaju naši prijatelji. Čini mi se i da smo više pomagali jedni drugima. Danas je ekran računala i mobitel sve – i najbolja zabava i prijatelj, sve. Sličnost koju ja vidim, u svim vremenima, jest ta da djetinjstvo uvijek zahtijeva pažnju. Dijete danas i dijete prije 50 godina jednako treba pažnju. Tehnologija nam je puno dala, ali i nepovratno oduzela neke vrijedne stvari u životu.

Jeste li zadovoljni ovim poslom?

Jesam. Književnost je moja struka i puno se lijepoga iz ovog posla izrodilo. Kad sam

Mi smo se puno igrali i družili vani, stalno smo bili vani. Nismo morali imati ono što imaju naši prijatelji. Čini mi se i da smo više pomagali jedni drugima. Danas je ekran računala i mobitel sve – i najbolja zabava i prijatelj, sve. Sličnost koju ja vidim, u svim vremenima, jest ta da djetinjstvo uvijek zahtijeva pažnju. Dijete danas i dijete prije 50 godina jednako treba pažnju. Tehnologija nam je puno dala, ali i nepovratno oduzela neke vrijedne stvari u životu.

u ratu ušla u ovu knjižnicu, s radošću sam se prihvatila njene obnove. Trebalo se puno potruditi da bi se za nju nabavilo sve što vama treba. I još uvijek nema sve. Iako sam se prije bavila drugim poslom, vezanim isključivo za pisanje, tijekom vremena shvatila sam da je sve, unatoč mojim planovima, ispalo baš onako kako treba biti i da sam baš tamo gdje mi je mjesto. Tijekom godina puno je divne djece ostavilo traga u ovoj knjižnici, njihovi radovi još krase

njezine zidove. Danas, kad ih sretnem, kao odrasle ljude, lijepo je vidjeti da sam i ja u njima ostavila dobar trag, da se kao tridesetogodišnjaci sjećaju ne samo učitelja nego i vremena provedenog u knjižnici i nečega što smo zajedno radili. Da, mogu reći da sam zadovoljna, iako se iz generacije u generaciju sve manje čita. Zato me jako razveseli kad god se pojavi neki čitač, pravi čitač, koji čita iz užitka, a ne samo zato što mora.

Anamaria Bazdan, 6. b

INTERVJU S VJEROUČITELJICOM KRISTINOM ČIBARIĆ

Djetinjstvo u Dubravi

Prije godinu dana u našu je školu iz Zagreba došla vjeroučiteljica Kristina Čibarić. U pauzi između nastave zamolili smo je da s nama podijeli neke svoje zagrebačke uspomene vezane za svoje djetinjstvo što je s radošću učinila.

S kim ste proveli djetinjstvo?

Djetinjstvo sam provela sa svojom velikom obitelji – s mamom i tatom, bratom i četiri sestre.

Gdje ste živjeli?

Živjela sam u obiteljskoj kući u Zagrebu.

Gdje ste najviše proveli djetinjstvo?

Djetinjstvo sam provela u rodnom gradu Zagrebu, u kvartu koji se zove Dubrava.

Jeste li pohađali vrtić?

Vrtić nisam pohađala jer

moja majka nije radila, pa nas je mogla čuvati.

Koja Vam je bila omiljena igra u djetinjstvu? Koje su bile najčešće igre?

Omiljeni igra mi je bila Gumi – gumi (tako mi u Zagrebu zovemo igru koja se igra s lastikom). U moje vrijeme djeca su se po cijele dane igrala izvan kuće jer nismo imali mobitele ni laptope. Igrali smo igre skrivača, lovice, Čovječe ne ljuti se, grad-država, pokvareni

telefon, kartali smo te je tada bila vrlo popularna igrica *Super Mario* koju smo svi igrali.

Koji su Vam bili hobiji u djetinjstvu?

Hobi mi je bio balet koji sam obožavala plesati. Također sam voljela crtati, pisati pjesme i voziti bicikl.

Jeste li ikada u djetinjstvu razmišljali o ovome poslu?

Nikada nisam ni pomislila da ću biti vjeroučiteljica. U osnovnoj školi maštala sam

Nikada nisam ni pomislila da ću biti vjeroučiteljica. U osnovnoj školi maštala sam o tome da budem uspješna balerina, odnosno plesni pedagog, a u srednjoj školi maštala sam o tome da jednog dana postanem odvjetnica.

o tome da budem uspješna balerina, odnosno plesni pedagog, a u srednjoj školi maštala sam o tome da jednog dana postanem odvjetnica.

Ispred rodne kuće u Dubravi

Kakvi ste bili u školi?

U školi sam bila odlična učenica, puno sam učila i to svaki dan po nekoliko sati. Doma su me zvali „štreberica“, ali to mi nije smetalo. Nisam mogla sebi dopustiti da odem u školu, a da se nisam dovoljno pripremila za ispit ili odgovaranje. Na satu sam ponekad brbljala, pa su me profesori zbog toga opominjali, ali uvijek sam bila uzorna ponašanja.

Koji Vam je bio najdraži predmet u školi? Jeste li tada voljeli Vjeronauk?

Najdraži predmeti bili su mi Hrvatski jezik i Filozofija. Vjeronauk nisam voljela u osnovnoj školi. Predavao nam je stariji svećenik koji je stalno pričao o Hitleru, Njemačkoj, komunizmu. Nismo uopće obrađivali teme koje su se trebale obrađivati

i nismo smjeli niti pisnuti jer je svećenik bio jako strog, tako da mi je Vjeronauk u osnovnoj školi ostao u lošem sjećanju. U gimnaziji sam imala izvrsnu vjeroučiteljicu koja je sve teme obrađivala na zanimljiv način te sam tada zavoljela Vjeronauk.

Što su predavali Vaši razrednici i u kakvom su Vam sjećanju ostali?

U osnovnoj školi razrednica mi je bila profesorica Matematike i ostala mi je u sjećanju kao najstroža profesorica koju sam ikada imala. Znala nas je počupati za kosu ili udariti ravnalom ako nismo dobro napisali neki zadatak. Stalno je vikala na nas i svi smo je se bojali. U srednjoj školi razrednica mi je bila profesorica Hrvatskog jezika i ona mi je ostala u lijepom sjećanju

jer je po naravi bila blaga i jako se trudila da nam usadi neke moralne vrijednosti. Ali nekako najviše pamtim učiteljicu Mirnu, učiteljicu koja je bila dobra kao kruh i koja nam je svima bila kao druga majka.

Jesu li pravila u školi bila drugačija nego danas?

Nisu, ali su djeca bila drugačija. Mi nismo smjeli raditi neke stvari koje današnja djeca čine mnogim nastavnicima. Za to bismo odmah bili kažnjeni nekom pedagoškom mjerom ili razgovorom kod ravnatelja.

Sjećate li se nekog modnog trenda iz svojega djetinjstva?

Sjećam se hlača širokih nogavica i majica šarenih, jarkih boja.

Možete li se prisjetiti neke anegdote iz djetinjstva i podijeliti je s nama?

U sedmom razredu napravila sam jednu užasnu scenu na satu Engleskog jezika. Profesor, koji je inače bio jako blag i kojem smo svi doslovno skakali po glavi, zaključio mi je trojku iako sam očekivala više. Pokušala sam ga nagovoriti da me pita za veću ocjenu, ali me nije htio slušati. U jednom trenutku došla sam na ideju da ga malo zaplašim, pa sam mu rekla da ću se baciti kroz prozor ako mi ne zaključa četiri. Čak sam i otišla do prozora i popela se čekajući njegovu reakciju. On mi je samo rekao da se bacim i da ga uopće ne zanima. Šokirana njegovom flegmatičnom reakcijom, odustala sam od svojega plana. Naravno da sam toga dana bila glavna „faca“ u školi. Nekoliko godina kasnije sreća sam tog istog profesora

u ambulanti dok sam čekala na red. On je tamo bio s kćeri koja je bila bolesna. Pozdravila sam ga i ušla u razgovor s njim. Rekao mi je da cijelu noć nije spavao, a da tek popodne mora ići raditi. Tada sam prvi put shvatila da i profesori imaju svoje živote, svoje teške trenutke, neprospavane noći i da

Mi nismo smjeli raditi neke stvari koje današnja djeca čine mnogim nastavnicima. Za to bismo odmah bili kažnjeni nekom pedagoškom mjerom ili razgovorom kod ravnatelja.

su i oni samo ljudi. Ispričala sam mu se zbog one scene u razredu na što se on samo nasmijao rekavši da su mu učenici radili i gore stvari.

Koje su sličnosti i razlike između Vašega djetinjstva i onoga današnje djece?

Sličnost bi bila u tome što su djeca mojega djetinjstva i ova današnja bezbrižna, ne razmišljaju o budućnosti i provode vrijeme igrajući se. Razlika bi bila u tome što današnja djeca imaju više mogućnosti. Djeca mojega djetinjstva više su vremena provodila izvan kuće igrajući se i družeći se, a današnja djeca nekako su zatvorena u virtualnom svijetu, u svijetu mobitela i društvenih mreža.

Jeste li zadovoljni ovim poslom?

Ovaj posao je moj život i jako sam zadovoljna njime. Već godinu dana radim kao vjeroučiteljica, također sam i razrednica i ne mogu zamisliti da radim nešto drugo.

Klara Tikvica, 6. b

naj, naj, naj, naj

U blic intervjuu pročitajte što je srcu drago pojedinim profesorima. Neki vas odgovori možda i iznenade!

Kristina Vukušić

Najdraži pjevač/ica:

Whitney Houston

Najdraža pjesma:

I will always love you

Najdraži glumac:

Jim Caviezel

Najdraži sport: Nogomet

Najdraži odjevni predmet:

Rebatinke

Najdraža izvanškolska aktivnost: Kreativna skupina

Najdraži predmet u školi: Hrvatski jezik

Najneugodnija situacija u školi: Prije dvije godine pala sam sa stolice ispred 8. a razreda.

Najugodnija situacija u školi: Prošle godine kićenje borova ispred škole s tadašnjim 8. c.

Ešef Ljukovac

Najdraži pjevač/ica:

Whitney Houston

Najdraža pjesma: Svi pjevaju, ja ne čujem

Najdraži glumac: Al Pacino

Najdraži sport: Nogomet

Najdraži odjevni predmet: Majice

Najdraža izvanškolska aktivnost: Ribanje

Najdraži predmet u školi: Geografija

Najneugodnija situacija u školi: Pamtim samo sretne dane (smijeh).

Najugodnija situacija u školi: Kada smo svi sretni i zadovoljni na satu.

Zrinka Mijoč

Najdraži pjevač/ica: Gwen Stefani

Najdraža pjesma: I got you babe (UB40)

Najdraži glumac: Robert De Niro

Najdraži sport: Rukomet

Najdraži odjevni predmet: Rebatinke

Najdraža izvanškolska aktivnost: Ples

Najdraži predmet u školi: Tjelesni i Matematika

Najneugodnija situacija u školi: Svi razredi koji završavaju na c (smijeh).

Najugodnija situacija u školi: Nema je (smijeh).

Doris Saltarić

Najdraži pjevač/ica: Oliver Dragojević i Nina Badrić

Najdraža pjesma: Ne diraj moju ljubav (Klapa Šuft)

Najdraži glumac: Mel Gibson

Najdraži sport: Rukomet

Najdraži odjevni predmet: Hlače

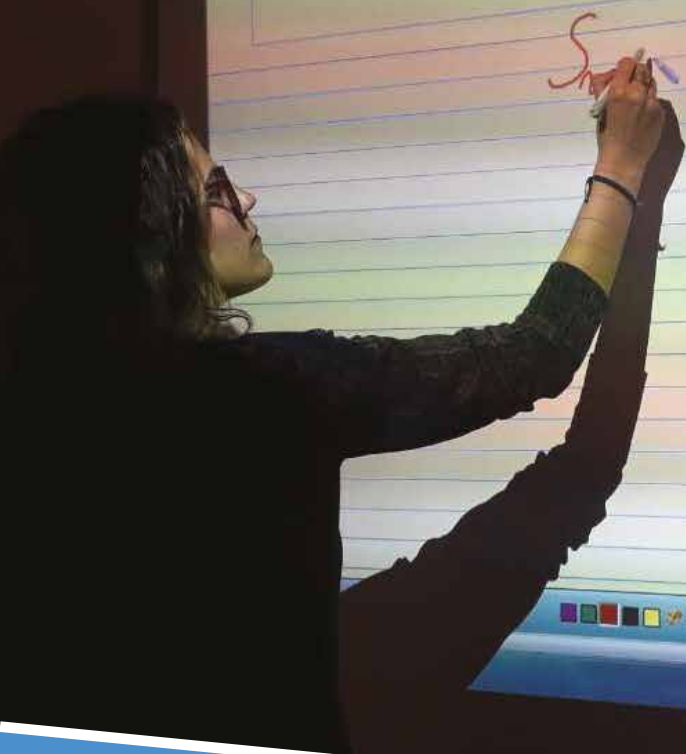
Najdraža izvanškolska aktivnost: Boravak u prirodi i čitanje

Najdraži predmet u školi: Hrvatski jezik

Najneugodnija situacija u školi: U školi nisam baš doživjela neku tako neugodnu situaciju da je pamtim.

Najugodnija situacija u školi: Kada me djeca iznenade nečim novim. Imala sam jednu jako ugodnu situaciju prije dosta godina. Bila sam dugo na bolovanju i kada sam se vratila, moja dječica su me dočekala u okićenom razredu punom balona, slatkiša i toplom dobrodošlicom. To me ugodno iznenadilo i to pamtim već dugo, dugo godina.

PAMETNA PLOČA

Prošle godine naša škola dobila je pametnu ploču koja je postavljena u učionicu Matematike. Na pametnoj ploči nalazi se sve isto kao i na uređaju na koji je spojena. Po njoj se piše posebnom kemijskom za tu vrstu ploče. Na pametnoj ploči može se raditi jednako kao i na laptopu. Za pisanje po pametnoj ploči na laptopu se treba instalirati jedan poseban program. Po mojem mišljenju pametna ploča

puno je bolja od obične. Na njoj pišemo i brišemo pomoću jedne kemijske, dok se na običnoj ploči treba pisati kredama i briše se spužvom zbog čega se većinom uprljaju ruke. Uz to, obična ploča oduzima više vremena od pametne. Pametna ploča dobra je i zbog toga što se u 21. stoljeću razvija tehnologija i većina djece je već naviknula na rad na računalu.

Klara Tikvica, 6. b

Micro:bit za šestaše

Učenici šestih razreda ove godine sudjeluju u projektu *Pro Micro*. Učenici se micro:bitovima koriste na nastavi Informatike, ali i na nekim drugim predmetima. Svaki sat nešto novo programiraju i u tome uživaju. Obično igranje igrice na početku sata sada je zamijenjeno programiranjem na micro:bitu. Na micro:bitu možete isprogramirati termometar, mjerач svjetla, brojač, kao i neke igre, primjerice zmiju. Za pomoć u programiranju možete slijediti upute sa stranice *Izradi* ili pak možete preuzeti već programirani

dokument. Nakon programiranja potrebno je spremiti dokument na računalo, spojiti micro:bit na računalo i prebaciti dokument na micro:bit. Nakon toga, spremni ste na igru s micro:bitom. Profesorica Nikolina Bubica motivira nas i pomaže nam u težim oblicima programiranja. Ako se potrudimo, profesorica nas nagradi i dobrim ocjenama. Mislim da je *Pro Micro* odličan projekt jer djecu potiče na razmišljanje i na kreativnost.

Frančeska Krečak, 6. b

Posjet Udruzi *Dva skalina*

U mjesecu prosincu, u predbožićno vrijeme, dio učenika šestih razreda pod vodstvom prof. Ivana Prce i prof. Kristine Čibarić posjetio je Udrugu Dva skalina.

Kada smo došli u prostor Udruge, vidjeli smo oko šestero djece koja su ležala. Iz razgovora s profesorima znali smo da će ovaj posjet biti jako emotivan pa smo se pribojavali da ćemo početi plakati. To se, ipak, nije dogodilo. Članovi Udruge lijepo su nas ugostili, pripremili su grickalice i sokove. Ispričali su nam nešto o Udruzi pa smo saznali da su Udrugu 2002. godine osnovali roditelji djece koja boluju od cerebralne paralize. Upoznali

su nas s djecom i rekli su nam koliko tko ima godina. U pratnji profesora Prce na gitari otpjevali smo im pjesmu *Sretan Božić svakome* i time smo ih jako razveselili. U tom trenutku skoro smo zaplakali. Posjet Udruzi bio je predivno iskustvo koje želimo ponoviti. Ovaj posjet pomogao nam je da shvatimo da se ne trebamo žaliti na male stvari. Jedva čekamo ponovni susret s članovima Udruge *Dva skalina*.

Nika Vidojević, 6. c

Posjet Domu za starije i nemoćne *Thermoterapia*

Članovi Vijeća učenika i školski zbor pod vodstvom profesorica Mirne Glavan i Zrinke Mijoč sredinom prosinca posjetili su Dom za starije i nemoćne osobe *Thermoterapia* u Staroj Mokošici.

Vani je kišilo, a mi smo se pripremali za izvođenje igrokaza, šminkali se i oblačili svoje kostime. Orlando je kasnio, ali ipak smo se uspjeli spremi na vrijeme. Igrokaz *Božićna priča* izveli smo u jednoj maloj, ugodnoj prostoriji. Stariji ljudi iz Doma, koji su uglavnom nepokretni, pažljivo su nas gledali i slušali. Na kraju je zbor otpjevao pjesmu, a neki od korisnika

Doma pjevali su s nama i na licima im se vidjelo veselje i sreća. Vrijeme je brzo prošlo. Nakon nastupa dočekalo nas je neočekivano čašćenje, a kuharica Doma napravila je sirnicu koja je bila izvrsna. Uskoro smo morali poći, a zaposlenici Doma izrazili su želju da im ponovno dodemo. Dan je bio kišovit, ali mi smo se osjećali kao da sjaji sunce.

Lara Njirić, 6. c

ZNAKOVNI JEZIK

Hrvatski znakovni jezik sustav je vizualnih znakova koji, uz pomoć posebnog položaja (oblika šake), orijentacije, položaja i smjera pokreta ruke, tvore koncept odnosno smisao riječi. Znakovni jezik ne izvodi se samo rukama, već uključuje i mimiku i geste. Znakovni jezik nije univerzalan kao što mnogi misle. Postoji, primjerice, hrvatski znakovni jezik, njemački znakovni jezik itd. Također, ima svoje „dijalekte“.

Možete li odgonetnuti što piše na znakovnom jeziku?

HIMNA ŠKOLE NA ZNAKOVNOM JEZIKU

Učenici 7. b razreda otpjevali su školsku himnu na znakovnom jeziku te su u suradnji s roditeljima snimili spot, na što smo vrlo ponosni.

Sveti Vlaho bdije

*U krilu tuome spava moj grad
Ne brojim ti godine
Jer uječno si mlad.
Dio si i moga života
Moje vedre mladosti
I dok te gledam
Moje je srce prepuno radosti.*

*Kad ti je imendan,
U Gradu prava je festa
Barjaci se izvijaju tebi u čast
Čestitke primaš izdaleka
A bijele golubice mir nose na kraj svijeta.*

*A ti, sveti Vlaho,
Grličanjem naše zdravlje čuvaš
I nad nama bdiješ kroz stoljeća.
Tako je bilo
Tako će i biti
Sveti Vlaho, uvijek nas štiti!*

Ivana Grgić, 6. b

Ines Papac, 8. a

Likovna grupa

Ljepota moga zavičaja

*Volim bijelu zoru
Na svom prozoru
Veseli pjev vrapca
Bučno kreketanje žapca
Procvjetalu trešnju i pčela let
Leptire što obilaze svijet
Po blistavoj rijeci barke što plove
U veseloj igri ribe koje se love
Mirisnih ruža vrt cijeli
Na nebu oblak bijeli
A sunce, uragolan taj
Pozdrave šalje u moj zavičaj.*

Matej Marković, 6. b

Likovna grupa

Tulipan

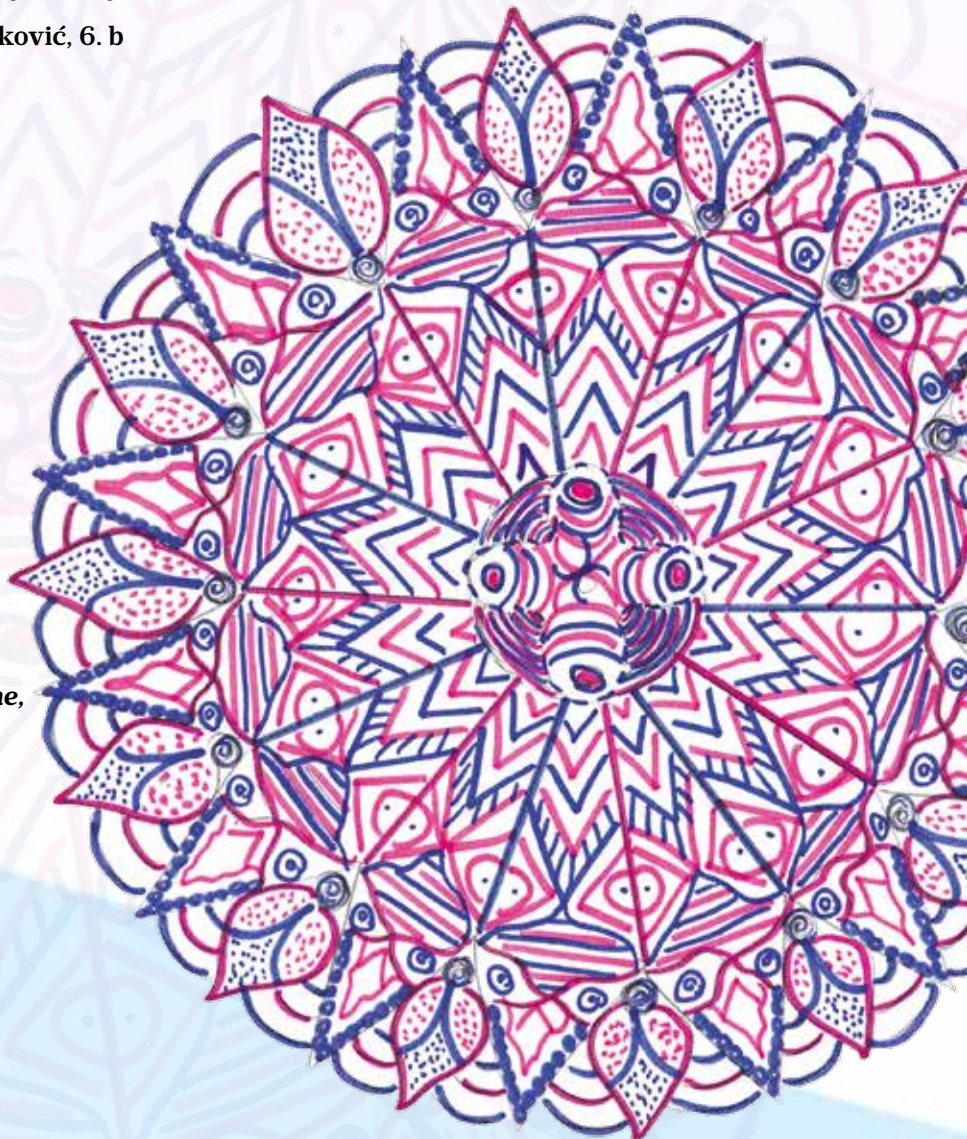
*Sunce zlatno sišlo na zemlju,
pobacalo svoje zrake
i gle, iza potocića tog,
naviru žute kape.*

*Zna svaka maćuhica za naše ljepotane,
ljubičice nešto šapuću i gledaju sa strane,
ta nije ni čudo što ih svaka želi
kad su uvijek tako vedri i veseli.*

*Sunce im obasjava ljupko lice,
a lepršavim krilima
pozdravljaju ih ptice.*

*Dok polako odlazi dan i
nosi sunce prema moru
na počinak sneno odlazi tulipan.*

Nikolina Papac, 8. b

Dorotea Kozić, 7. c

ZIMSKI PRAZNICI

MARIBORSKA AVANTURA

Kako bolje iskoristiti zimske praznike nego otići skijati. Iako je put sam po sebi avantura, izazov postaje veći kada se pokvari GPS, a staze postaju opasnije uz dozu leda i magle. Kako je sve to savladao, ispričao nam je Luka Kraljević, učenik 8. a razreda.

Preko zimskih smo praznika sestra Lucija i ja s roditeljima i rođacima Marom i Antom četiri dana (4. – 8. siječnja) bili u Mariboru.

TKO JE VIDIO PUT BEZ KIFLICA

Krenuli smo na put u ranim jutarnjim satima. Prva postaja bio je Neum, u kojem smo kupili nezaobilazne čokoladne kiflice. Nakon toga mogli smo mirno nastaviti put. Bilo je kraćih zastoja na granici sa Slovenijom zbog prometne nesreće.

UGODAN SMJEŠTAJ

Kada smo došli u Maribor, bila je večer i sve je svijetlilo od božićnih ukrasa koji se još nisu skinuli. Jedva sam dočekao doći u hotel da izađem iz auta i protegnem noge. Hotel je bio malen, ali su sobe bile

stvarno ugodne i čiste. Imali smo pogled na McDonald's. Navečer smo se prošetalali uz rijeku Dravu koja teče kroz centar Maribora,

KAD SE POKVARI GPS

Sutradan smo se dignuli jako rano i pojeli obilan doručak jer nam je sljedeći obrok trebao biti u 16 sati. Pošli smo na prvu stranu Pohorja, Bellevue. Prvo smo krenuli autom, ali GPS nije dobro radio pa smo na kraju išli žičarom do gore. Kada smo došli na vrh, iznajmili smo opremu. Nigdje nije bilo puno snijega pa su svi profesionalni skijaši morali ići na ove manje staze, što je nama dosta otežalo skijanje. Tako je bilo svugdje u okolici Maribora. Tata i ja iskušali smo i jednu veću stazu, ali

je bila dosta strma pa smo ju kasnije izbjegavali. Ondje sam vidio čovjeka kako istovremeno skija i upravlja dronom. Ja bih to mogao samo do najbližega drveta.

DUGE STAZE POHORJA

Idući smo dan pošli na drugu stranu Pohorja, Areh. Tamo se snijeg skoro otopio jer je bilo vruće. Uspjeli smo popraviti GPS i do tamo ipak došli autom. Ondje su staze bile dosta duge. Najduža je staza imala spust od 6/7 minuta, a jedan dio bio je sami led. Pomislio sam da sam se negdje izgubio ili krivo skrenuo, ali mi je bilo lakše kad sam vidio vučnicu. Malo smo stali i popili piće da se odmorimo i osvježimo. Tamo mi se baš i nije svidjelo jer nije bilo puno

snijega, a i dok dođeš na red za vučnicu, prođe te volja za skijanjem. Malo sam se i utrkiavao s rođakom Marom kako bih ubio vrijeme.

MAGLA NA ROGLI

Najdraži mi je bio četvrti dan kad smo bili na Rogli, iako je bilo dosta magle. Ista situacija kao i na Pohorju – nije bilo puno snijega pa su svi profesionalni skijaši skijali na manjim stazama. Zbog toga sam jednom pao. Moj je rođak napravio takozvanu „piruetu“ jer je snijeg bio grudast i izrovan pa se nije moglo dobro skijati. Na jednoj smo od pauza uzeli vruću čokoladu, pomfrit i kobasicu kao ručak, što je bilo ukusno.

TRAKOŠČANSKA ORUŽARNICA

Zadnji dan nismo skijali, već smo krenuli prema Zagrebu. Kako nam je bio usput, stali smo u Trakošćan, koji je poznat po dvorcu. Isprva nisam bio baš zainteresiran, dok nismo stigli do oružarnice. Imali su svakakvog oružja: turskog, francuskog, španjolskog... Također mi se svidjelo jezero ispred dvorca koje je bilo tako kristalno sjajno i mirno da su odrazi izgledali kao priroda koja se u njima ogleda. Ne bi ih znao razlikovati kada bih ih pogledao naglavačke. Zatim smo otišli šopingirati u Zagreb te zadovoljno nastavili put kući. Kad sam došao doma, legao sam u krevet s užitkom.

Luka Kraljević, 8. a

Spremni za mariborske avanture.

STARE CIVILIZACIJE

Putovanje u Grčku

Doček Nove godine s obitelji ne mora uvijek biti klasičan. Kako ga je začinila ugodnim putovanjem, ispričovala nam je Iva Vodopija, učenica 6. b razreda.

Nakon prošlogodišnjeg putovanja u vječni grad Rim, moji su roditelji ove godine odabrali još jednu staru civilizaciju, Grčku. Čekao nas je dalek put pa smo odlučili posjetiti nekoliko mjesta i u Albaniji.

PJEŠČANA CRNA GORA

Krenuli smo rano u jutro i ubrzo došli u Crnu Goru. Svidjela mi se njihova obala s pješčanim plažama i Bokokotorski zaljev u kojem su dva neobična otočića na kojima su crkve. S obale smo vijugavom planinskom

cestom stigli do albanske granice.

ALBANIJA - ZEMLJA SUPROTNOSTI

To je zemlja velike suprotnosti. Kraj nas prolaze skupi automobili, ali i konjske zaprege. Uz cestu vidimo dosta pastira koji čuvaju stoku pokraj raskošnih kuća. Odlučili smo prespavati u Durresu, koji je najviše turistički razvijen. To se vidi po mnogobrojnim hotelima i apartmanima, ali i ljubaznom hotelskom osoblju. Put nas vodi kroz cijelu Albaniju,

uglavnom dobrim cestama, i primjećujem da se stanovništvo još uvijek najviše bavi stočarstvom, ratarstvom i trgovinom. Nakon cjelodnevnog putovanja, u večernjim satima stižemo u Atenu.

NOVA GODINA U ATENI

Odlučili smo se odmoriti i dočekati Novu godinu podno Akropole. Sutradan smo krenuli u razgledavanje. Atena je veliki grad od

Pogled s Akropole.

četiri milijuna stanovnika pa smo većinu vremena proveli u centru, gdje ima najviše znamenitosti. Posjetili smo Akropolu, Zeusov hram, zgradu parlamenta, olimpijski stadion, a najviše su mi se svidjeli trgovi Syntagma i Monastiraki na kojima je uvijek živo, čak i do kasnih večernjih sati.

POVRATAK

Na povratku smo svratili u Meteoru, što me posebno oduševilo. To je skupina manastira koji su izrađeni na visokim kamenim liticama. Kako nas je čekao dug put, odlučili smo prespavati u Tirani, koja je lijepo uređen grad. Puni dojmova jer smo upoznali drugačije narode i kulture vratili smo se u Dubrovnik.

Iva Vodopija, 6.b

PLESNO NATJECANJE U ZAGREBU

PLESALA SAM S BIEBEROVIM PLESAČEM!

Ovu zimu našoj je učenici Mariji Sorić uljepšao ples s plesačem Justina Biebera. Za sve je to zaslužan klub Convivo s kojim je išla na natjecanje. Podijelila je s nama svoje nezaboravno iskustvo na kojemu joj mnoge djevojčice zavide.

TEŽAK PUT

Sve je počelo 15. prosinca 2017. kada smo s klubom Convivo krenuli prema Zagrebu na natjecanje Winter Internacional kids dance open 2017. Na njemu su sudjelovali plesači iz cijele Europe.

Dugo smo čekali svoj red, čak 8 i pol sati. Vrijeme smo kratili tako što smo pomagali drugim plesačima iz našeg kluba da se zagriju, našminkaju, obuku...

Predstavili smo se u kategorijama show dance i jazz. Put je dugo trajao jer smo išli autobusom. Naravno, često smo morali stajati pa je put trajao još duže. Kada smo stigli, odsjeli smo u Hotelu Laguna. Odmah smo otišli spavati jer smo znali da nas sutra čeka duuuuuuuug dan.

ČEKANJE

Ujutro smo krenuli prema dvorani u kojoj se održavalo

natjecanje. U dvoranu smo došli oko 11 sati. Moja je grupa nastupala tek u 19:30! Dugo smo čekali svoj red, čak 8 i pol sati. Vrijeme smo kratili tako što smo pomagali drugim plesačima iz našeg kluba da se zagriju, našminkaju, obuku... Naš klub imao je mnogo plesnih grupa i plesova. Kada je došla kategorija za juniore (u kojoj ja pripadam), promijenili su se sudci.

ČEKANJE SE ISPLATILO

Zvijezda sudaca bio je Oscar Torneli. On je plesao s Justinom Bieberom na Justinovoj Purpose turneji. Mi smo bili naaajglasniji navijači. Došlo je vrijeme da naša grupa nastupi. Bili smo odlični. Na kraju su bili objavljeni rezultati. OSVOJILI SMO PRVO MJESTO!

PLES ŽIVOTA

Naš klub zamolio je voditelju da kaže Oscaru da nešto otplеше za sve nas. Tako je i bilo. Svi smo se okupili u krug i čekali Oscara da počne plesati. Uključio je muziku i sve je počelo. Svi smo uzvikivali njegovo ime i navijali. U jednom sam trenutku promislila: Pa zašto da ne uđem u krug i malo otplеšem s njime? Te ljude ionako neću više vidjeti. To se i dogodilo. Uskočila sam u krug i počela plesati. Oscar je bio zadržan mojim plesom. Uzeo me za ruku i počeli smo plesati. Odmah su se sve kamere uključile,

svi su fotografi slikavali i sva su svjetla bila uperena u nas. Bilo je super! Svi su iza toga bili ponosni i zadržani mojom odlukom, a ja... Ja sam se samo smijala.

SVE ŠTO JE LIJEPO, KRATKO TRAJE

Nažalost, došao je kraj. Svi smo se slikavali s njime. Bilo je vrijeme da se vratimo svojim kućama, svojim običnim životima... Kada sam došla doma, svima sam ispričala svoje dojmove. Pa naravno, morala sam se pohvaliti, hehehehe. Ovo ću natjecanje pamtit do kraja života!

Maria Sorić, 6. a

U jednom sam trenutku promislila: Pa zašto da ne uđem u krug i malo otplеšem s njime? Te ljude ionako neću više vidjeti. To se i dogodilo. Uskočila sam u krug i počela plesati. Oscar je bio zadržan mojim plesom.

U ugodnom društvu.

SUPERTALENT

UŽIVO NA SUPERTALENTU

Mnogi od vas preko malih ekrana prate Supertalent. Maria je bila na zadnjem polufinalu Supertalenta i ispričala nam je svoje doživljaje.

KAKO JE SVE POČELO

Sve je počelo kada mi je tata rekao da idemo u Zagreb i da ćemo moja sestra, brat i ja sudjelovati kao publika na zadnjem polufinalu *Supertalenta*. Krenuli smo autom u rano jutro u nedjelju 10. prosinca 2017. Vozili smo se punih 8 sati. Svi smo bili kao bubice jer smo znali da, ako ne budemo dobri, ništa od sudjelovanja.

LUTANJEM DO SHOWA

Kada smo došli u Zagreb, prošetali smo Trgom bana Josipa Jelačića. U 16:30 krenuli smo prema dvorani gdje se sve odvijalo. Ta dvorana nalazi se odmah pokraj dvorane za *RTL pomaže djeci*. Nismo bili jedini koji su u nju zalutali. U pravoj dvorani trebali smo biti u 17:30.

POZNATI U PUBLICI

Ispred dvorane nas je dočekao animator. On nas je

usmjeravao u grupe – npr. navijači Angela (koji je oduševio mog brata), roditelji, prijatelji natjecatelja.... Sve naše stvari (jakne, torbice i sl.) morali smo ostaviti u garderobi. Svi iz publike sjedali smo na nekim tankim jastucima. Moja obitelj i ja pripadali smo grupi općih navijača. To je grupa koja nema svog favorita. Među publikom bilo je mnogo poznatih osoba. Pokraj nas sjedala je djevojčica koja glumi u seriji *Čista ljubav* (mala Maša). Bila je jako ljubazna prema svima i svi su se htjeli slikati s njom. Prije početka *showa* snimili smo video prijenos uživo na *Supertalent* stranici na *Instagramu*.

OČEKIVANJE VS. REALNOST

Najviše me je iznenadilo to što sam mislila da će tamo biti puno više ljudi. Vjerojatno

ljudi ni ne znaju da se na *Supertalentu* može biti u publici, a da nisi povezan s nekim od natjecatelja. Ta-

NESTAŠNI ANIMATOR

Također smo imali i animatora publike koji nas je na sve upućivao što trebamo raditi,

kođer sam mislila da je sve to puno veće. Na TV-u sve izgleda veliko, a to vam je zapravo malo manje od školske dvorane.

PRIJENOS U(POLU)ŽIVO

U 18:00 došli su sudci. Jedna od brojnih točaka snimljena je prije video prijenosa uživo. Ta je točka bila s motorom pa je zato prije snimljena, a kasnije su je ubacili kao da je 2. točka. U 20:30 počeo je *show*. Nakon svake druge točke bile su reklame, to jest za nas odmor – da popijemo malo vode, podemo na WC, nešto gricnemo ili, u našem slučaju, to je bilo vrijeme za fotografiranje s Majom Šuput, Davorom Bilmanom, Jankom, Martinom... Moram primijetiti da je Martina i uživo nervozna. Možda samo igra svoju ulogu. Tijekom pauze su sudci popravljali svoju šminku, kosu, odjeću (koja mi se jako svidjela) i slikavali se. Neki iz publike izašli su na *storiju* od Maje Šuput.

npr. kada trebamo pljeskati. Govorio je snimateljima tko su roditelji od određenih izvođača da ih prikažu na ekranu. Bio je neobično obučen, u kućnom ogrtaču s vaterpolskom kapićom i u kućnim papučama. Trudio se sve nas nasmijati. Moj je brat bio jako umoran jer je već za njega bilo kasno i animator se trudio održati ga budnim. Bio je nestašan, jednoj je djevojčici jeo štapiće i stavljao ih u nos, a ona to nije znala. Dočekala ju je prazna vrećica. Voditelji su pomagali animatoru, pravili su grimase, pričali viceve itd.

LIJEPO ISKUSTVO

Imala sam više favorita. Najbolji su mi bili plesna grupa *Atomi*, *Angelo* i sestre *Ramljak*, koje su me uspjele rasplakati. Svi puno bolje izgledaju uživo nego na TV-u. Atmosfera je bila odlična. Dojmovi se nisu slegli danima. Baš smo se lijepo proveli.

Maria Sorić, 6. a

S Majom Šuput uvijek je zabavno.

Film vs. knjiga

Veliki filmski hit Čudo, koji je ove zime stigao u hrvatska kina, osvojio je publiku zbog svoje dirljive priče. Film je nastao prema istoimenoj knjizi. Usporedili smo za vas film i knjigu te donosimo pobjednika ove vječne borbe.

Nakon odgledanoga filma Čudo mama mi je kupila knjigu. Gledajući film i čitajući knjigu o neobičnom dječaku Auggieju, u meni se probudio djelić istine o tome kako se danas ljudi ponašaju i kako ne znaju prihvatiti nešto novo i drugačije. Ovaj film mnoge je potaknuo na razmišljanje, pa tako i mene. Pročitala sam knjigu i ponovno prošla kroz prizore iz filma u kojima se dječak Auggie bori sa školskom svakodnevicom

i neprihvatanjem vršnjaka zbog svojeg fizičkog izgleda, samo što je knjiga ipak bila uvjerljivija. Za sve koji su pogledali film, sigurna sam da će im se svidjeti i knjiga. Kao i obično, knjiga je bila slikovitija i bogatija događajima, a likovi su puno bolje dočarani. Stoga, ako vam se film sviđa, preporučujem knjigu i sigurna sam da će vam dotaknuti srce. Doživljaj će biti veličanstven, garantiram!

Frančeska Krečak, 6. b

Metkovski rog u Mokošici

Učenik Ante Penava prošle se godine preselio iz Metkovića u Mokošicu. Unatoč selidbi nastavio je pohađati Osnovnu glazbenu školu Metković i svirati neobičan instrument.

Ante na jednom od glazbenih natjecanja.

Počeo sam svirati rog kada sam imao 8 godina, u 3. razredu osnovne škole. Odlučio sam se za taj instrument zato što ga nitko nije svirao. Najprije sam htio svirati neke

uobičajene instrumente kao što su gitara ili klavir, ali predomislio sam se.

Kada sam prvi put uzeo rog u ruke, odmah sam poželio nešto odsvirati. Prvo sam počeo s malim vježbalicama, a zatim sam prešao na skladbice. U 2. razredu glazbene škole profesor me pitao želim li ići na natjecanje. Naravno da sam želio! Vježbao sam četiri mjeseca za natjecanje. Došavši na natjecanje, koje se održavalo u Imotskom, vidio sam da sam jedini kandidat. Osjećao sam se odlično! Osvojio sam prvo mjesto (naravno,

bio sam jedini), ali mi je nedostajalo pola boda do prve nagrade. Da sam osvojio tu prvu nagradu, otišao bih u Zagreb na državno natjecanje. Jako sam se rastužio, ali nisam odustao.

U 3. razredu glazbene škole preselio sam se iz Metkovića u Mokošicu. Svi su mislili da ću krenuti u dubrovačku glazbenu školu, ali nisam jer sam želio da me moj profesor iz Metkovića nastavi podučavati. Počeo sam jednom tjedno ići u Metković, ali primijetio sam da je moje sviranje i znanje *solfeggia* oslabilo jer sam premalo

išao u glazbenu školu. Kada je došlo ljeto, otišao sam na deset dana u ljetnu glazbenu školu na Braču. Tamo me učio jedan odličan profesor i vratio me u još bolju formu. Ove godine dva puta tjedno idem u Metković u glazbenu školu. Profesor *solfeggia* mi je davao dodatne satove da stignem svoju generaciju jer sam bio dosta zaostao. U 9. mjesecu umro mi je tata. Bio sam jako pogođen, ali nisam ostavio sviranje. Sada se bliži novo natjecanje na kojemu sam odlučio sudjelovati i ne znam kako će to ispasti. Držite mi fige!

Ante Penava, 6. c

Ništa bez Fejsa

Ovoga ljeta, kada su glavni neprijatelji bili dobro poznata dosada i vrućina, odlučila sam pročitati knjigu Vidimo se na Fejsu autorice Sanje Pilić.

Sanja Pilić jedna je od najpopularnijih književnica za djecu. Napisala je oko trideset knjiga, a prema nekim njezinim romanima izvode se i kazališne predstave. Priča govori o trinaestogodišnjoj djevojčici Ani koja je opterećena brojnim obavezama kao što su učenje i muzička škola. Zasigurno se mnogi od nas mogu poistovjetiti s njom jer svi dobro znamo kako dački život uopće nije lagan. Kao i svi njezini vršnjaci Ana unatoč obavezama uvijek nađe vremena za *Facebook*. Na *Facebooku* upoznaje dečka zagonetnog imena i svojega vlastitog anđela koji joj pomaže da se lakše nosi sa svakodnevnim problemima.

Iako sada nije +35, sigurna sam da će ti jednako zanimljivo biti čitati ovu knjigu u udobnom naslonjaču, a preporučujem i dekicu te vruću čokoladu. Ova me knjiga potaknula na razmišljanje o tome kako svi mi imamo svojega anđela, odnosno najboljeg prijatelja. Prijatelji danas vrijede mnogo i trebamo ih čuvati. Iako se Ana drukčije odijevala, iako nije bila nimalo nalik ostalim vršnjacima, ipak je uspjela pronaći svojega anđela i svoju srodnu dušu.

Dok sam razmišljala kako da vas navedem da pročitate ovu knjigu, i sama sam preko *Fejsa* poslala poruku spisateljici i zatražila pomoć. Izgleda da ništa ne može proći bez *Fejsa*!

Frančeska Krečak, 6. b

ODABERI SPORT

U studenom se u našoj školi održala prezentacija raznih sportova na kojoj su učenici naše škole predstavljali sportove kao što su nogomet, rukomet, košarka, gimnastika, odbojka i mnogi drugi. Moja dva prijatelja i ja prezentirali smo nogomet. Poslagali smo se iza ravnateljice i krenuli. Trebali smo raditi trojke i zabiti gol. Svi su nam pljeskali. Osim učenika sportove su prezentirali i profesionalni sportaši. Projekt *Odaberi sport* provodi se kako bi se što više učenika odlučilo baviti nekom sportskom aktivnošću.

Kristijan Sentić, 6. b

Streljaštvo – borba s granicama

Streljačko društvo *Dragovoljac Mokošica* osnovano je 2011. godine. Osnovali su ga bivši sportaši i branitelji Domovinskog rata. Streljaštvo je olimpijski sport. Tu se svaki natjecatelj natječe sam za sebe i vodi borbu sa svojim vlastitim granicama. Najbolji rezultat se postiže kroz mentalnu snagu i pravilan stav, smirenost, koncentraciju i tehnike disanja. Ja sam trenirala u disciplini 10 m - zračna puška, stojeći stav. Osim što sam se učila toj disciplini, voljela sam se družiti s ostalim članovima. To je za mene bilo mjesto za druženja. Jako mi se sviđa jer društvo organizira humanitarne akcije i radionice za djecu.

Ivana Grgić, 6. b

Osnove JUDA

Prvi pojas je bijeli, drugi je bijelo-žuti, treći je žuti, četvrti narančasti, a peti je narančasto-zeleni. Ja sam na narančasto-zelenom. Počeo sam trenirati judo s pet godina, a ovo mi je peta godina treniranja.

Mokoške judoke redovito osvajaju prva mjesta na natjecanjima. Kako bismo otkrili osnove ove borilačke vještine, zamolili smo Marina Pergera, učenika 4. razreda, da nam ih pokaže i objasni.

1
Moramo izvući protivnika u neravnotežu da bismo ga mogli lakše baciti.

2
Moramo ući u tehniku da bismo bacili protivnika.

3
Nožna tehnika je kada nogom potkačimo protivnika.

4
U ovoj tehnici bacamo protivnika kako bismo ga pobijedili.

Što radi ravnateljica?

Učenicima prvih razreda postavili smo pitanje svih pitanja. Prvašići otkrivaju što zapravo radi ravnateljica škole.

Petra Nikolić, 1. b
Razgovara s djecom koja su zločesta.

Petra Miškić, 1. d
Gleda kroz kamere.

Lucija Bačić, 1. b
Kad su neki učenici zločesti, učiteljica ih odvede kod ravnateljice da popričaju i da budu dobri.

Petra Lobrović, 1. d
Piše opaske.

Kristian Labudić, 1. b
Gleda na nadzorne kamere je li se djeca skrivaju ili ne.

Ana Buterin, 1. c
Onima koji su zločesti nekada daje opaske, a nekada ide po razredima.

Niko Mikulandra, 1. d
Gleda kroz kamere.

Mara Dedo, 1. c
Ako je netko zločest, onda priča s njim.

Maris Lesjak, 1. a
Hoda po razredima i govori obavijesti. Malo se ljuti na učenike koji su zločesti.

Mara Andela Rodić, 1. c
Brine da se u školi sve dobro radi.

Nika Matana, 1. a
Ravnateljica rješava probleme.

Frančeska Krečak, 6. b

Muško-ženska prijateljstva

Na škakljivo pitanje jesu li moguća muško-ženska prijateljstva odgovorili su neki naši šestaši.

Lara Njirić:

Ja mislim da muško-ženska prijateljstva mogu uspjeti ako muški ne misle da su snažniji od ženskih. Tada se mogu lako dogovoriti i biti prijatelji.

Luka Božić:

Mislim da bi moglo uspjeti ako bi se složili zajednički interesi.

Paulina Bogetić:

Moguća su jer ja imam puno muških prijatelja. Nije važan spol!

Lora Maslač:

Mislim da su moguća. Muški inače misle da su važniji ili snažniji, ali ja imam prijatelja od kojega sam jača i snažnija i svejedno smo prijatelji.

David Cvjetanović:

Moguća su jer nije bitan spol, nego da se prijatelj i prijateljica slažu i da si mogu sve povjeriti.

Lucija Kraljević:

Hmmm... zanimljivo pitanje. Ako se, naprimjer, djevojčici sviđa neki dječak, onda joj najbolji prijatelj može pomoći da ga zadivi.

Toni Ševelj:

Da! Naprimjer, ako muškome treba pomoć oko nekih ženskih stvari, kao koji poklon kupiti mami, a muški nemaju pojma o tim stvarima, onda im pomogne ženska prijateljica.

Sara Đuliman:

Moguća su! I uvijek možeš pitati muške da ti pomognu oko nečega.

Lea Jerinić:

Moguća su zato što je pravi prijatelj onaj koji te podržava i uvijek je tu za tebe bez obzira na spol.

Lucija Potrebića:
Mogu uspjeti jer se ljudi bez obzira na spol mogu družiti.

Frančeska Krečak, 6. b

Uz ribanje vrijeme brzo prolazi

U slobodno vrijeme često idem barkom na ribanje. Ribam skoro svaki tjedan. Kad dođem ispod mosta, bacim sidro i počnem ribati. Ulovljene ribe stavim u kašetu. Volim ribati zato što mi vrijeme brzo prolazi i zato što volim ribu. Većinom ulovim cipole. Također, bacam balune i u njima bude najviše ribe. Volim ribati s društvom. Kad idu prijatelji, nekad se trkamo tko će prije do mosta, a onda se natječemo tko će više ribe uloviti.

Marko Oberan, 8. a

Djevojčica s neobičnim hobijima

Kada mi je mama bila u bolnici jer je trebala roditi moju sestru, ja sam boravila kod mamine prijateljice. Otišle smo prošetati psa. U prolazu sam vidjela malenoga guštera i uzela ga. Tako sam počela loviti i skupljati guštere.

U proljeće započinjem loviti guštere. Kada ih uhvatim, stavim ih u terarij. Da nema sunca, gušteri ne bi imali energije. To su hladnokrvne životinje. Hrane se kukcima, mravima, komarcima i muhama. Prije zime guštere pustim u prirodu. Imala sam i jaja od guštera, ali kako ih je svatko htio dotaknuti, propala su. Gušter mužjak veći je od ženke. Zanimljivo je da gušteri puštaju rep da se spase od neprijatelja i on opet naraste.

Iako se mojoj mami baš ne sviđa moj hobi, ja se njime svejedno i dalje bavim jer volim guštere.

Morski vragovi

Imam još jedan neobičan hobi, skupljam morske vragove. Morski vrag izgleda poput oraha, raste u korama, a od njega može narasti i stablo. Ima ih uz obale mora. Ljudi su ih prije jeli kao kestene. Od njih se mogu izradivati i ogrlice. Kad je grubo vrijeme, puše vjetar i pada kiša, mogu se naći uz obalu mora ili rijeka. Ljudi govore da morski vrag donosi nesreću. Morskih vragova ima najviše u Africi. Ja ih volim skupljati, a nalazim ih na obali nakon nevremena.

Nina Bašica, 6. d

Muke po aparatiću

Mnogi od vas vjerojatno nose ili će nositi aparatić za zube. To nije samo modni detalj, nego naprava bitna za očuvanje zuba. Pročitajte što sve treba znati o aparatiću.

Aparatići za zube mogu biti mobilni i fiksni.

Kako održavati fiksni aparatić?

Kako vam žica na aparatiću ne bi ispala, prilikom jedenja morate pripaziti da se naprimjer jabuka ne smije gristi, nego se treba iskidati na komadiće. Ako jedemo sendvič, također ga moramo otkinuti na komade i tek ga onda staviti u usta. Boju gumice za aparatić možemo birati sami. Zube moramo polagano prati kako žica ne bi ispala. Za vrijeme nošenja aparatića možete prati zube posebnom četkicom. U slučaju da vam žica ispadne, možete staviti malo voska kako vas ne bi svrbjela. Žica se mijenja nakon jednog i pol mjeseca. Nakon što zauvijek skinete aparatić, ortodont će vam dati prozirno zubno pomagalo, tzv. *retainer*, kako vam se zubi ne bi ponovno vratili u prvobitni položaj.

Matej Marković, 6. b

Četkice za aparatić mogu biti raznih boja i oblika.

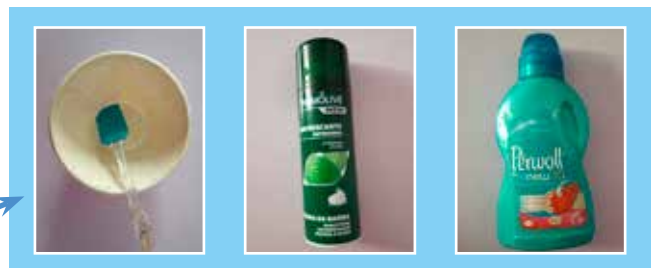
Kako napraviti slime

Već neko vrijeme među školarcima vlada prava pomama za tzv. slimeom. Ovog rastezljivog ljubimca možete napraviti sami. Donosimo upute!

Za slime vam je potrebno:

1. tekuće ljepilo
2. pjena za brijanje
3. plavi Perwol
4. žlica za miješanje
5. posuda u kojoj ćete miješati

OVO JE
LJEPILO

Postupak:

Uzmite posudu i ulijte ljepila koliko želite. Zatim uzmite pjenu za brijanje, dodajte je duplo manje nego ljepila i promiješajte. Na kraju stavite malo plavog Perwola u žlicu i miješajte. Ako se slime ne skuplja dovoljno, dodajte još malo Perwolla. Ako želite, možete na kraju dodati boju za kolače.

Klara Tikvica, 6. b

MALI KUHARI

Muffin u šalici u 3 koraka

U trenutcima kada vam treba nešto slatko, a slatkiša ni na vidiku, od nekoliko jednostavnih namirnica možete sami napraviti odličan desert. Isprobajte recept.

**Za muffin u šalici
vam treba:**

- brašno
- šećer
- kakao
- jaje
- ulje
- mlijeko
- šalica
- žlica za miješanje
- mikrovalna pećnica

Postupak

1. U šalicu stavite 4 žlice brašna, 4 žlice šećera i 2 – 3 žlice kakaa. Dodajte 1 jaje i miješajte 1 minutu.
2. Zatim dodajte 3 žlice ulja i 3 žlice mlijeka i dobro izmiješajte.
3. Na kraju stavite smjesu u mikrovalnu pećnicu na 3 minute.

Profesorske modne kombinacije

Moda nije važna samo našim učenicima. Profesori također vole pratiti trendove i dolaziti u zanimljivim odjevnim kombinacijama u školu. Kakav modni stil imaju, rekli su nam profesorica Zrinka Mijoč i profesor Ešef Ljukovac.

Zrinka Mijoč

Moj stil je ležeran i opušten. U slobodno vrijeme možda je to najviše boho stil. Volim jeans, a od nakita često nosim naušnice. Ljeti biram modne detalje poput ogrlica, narukvica i marama. Rijetko idem u veliki šoping, već rekla bih „malo po malo“.

Ešef Ljukovac

Uživam u sportskoj eleganciji. Najdraži odjevni predmet su mi majice. Od modnih dodataka nosim kapu, a zimi gotovo uvijek šal. Sunčane naočale su neizbježne. Drag mi je i nakit, tako da nosim prstenje, a osobito mi je drag prsten koji sam dobio od supruge. Volim „šnuhati“ po izlozima i gledati što ima.

Doris Ljubenko, 6. b

Školska

Dodatci na čizmama

Mali dodatak na čizmama ne može naštetiti, zar ne? Uz njih čizme izgledaju puno ljepše. Ove sezone popularni su biseri kojima se ne može odoljeti.

Vojničke hlače

Jedan od najmodernijih uzoraka na hlačama je vojnički. Po školi vidamo puno vojnikinja!

Starke

Najčešće bijele, starke su uvijek bile i uvijek će biti u trendu. Često ih susrećemo po našim hodnicima.

modna pista

Osmašice su kraljice stila, a to dokazuje naš modni radar po školskim hodnicima.

Adidas Superstar

Bez ovih tenisica kao da se ne može. Većinom su crne ili bijele, ponekad ih vidimo i u nekoj drugoj boji.

Poderane hlače

Moderne su već nekoliko sezona. Kombinacija poderanih hlača i mrežastih čarapa sigurno je dobitna!

Pume

Najpopularnije tenisice koje se potežu našim hodnicima sigurno su Puma tenisice. Crne, bijele, crvene... ima ih raznih boja i modela.

Klara Tikvica, 6. b

Biseri

Vjeroučiteljica: Kako se nazivaju ljudi koji vjeruju u jednoga boga?
Učenica: Jednoisti!

Profesor: Gdje se smjestio Tih ocean?
Učenik: Usred kopna.

Profesorica: Kako dijelimo glasove po otvoru?

Učenik: Na zatvorenike!

Profesorica: Kada koristimo crticu kao pravopisni znak?
Učenica: Kad netko umre, pa ono od do.

Anamaria Bazdan, 6. b

KVIZ

Koji si profesor?

Zaokruži jedan od ponuđenih odgovora i doznaj koji si profesor.

1. Omiljeni

predmet:

- a) Engleski
- b) Matematika
- c) Tjelesni

2. Najdraže jelo:

- a) pasta bolonjez
- b) soparnik
- c) punjene paprike

3. Najdraža

boja:

- a) crvena
- b) bijela
- c) svijetloplava

4. Piće koje ne

volite:

- a) Coca-Cola
- b) čaj
- c) Cockta

5. Najdraže

godišnje doba:

- a) proljeće
- b) ljeto
- c) zima

6. Najdraža

životinja:

- a) pas
- b) mačka
- c) konj

Najviše odgovora a)

Ako vam je omiljeni predmet Engleski, volite pojesti ukusnu pastu, ne uživajte u Coli, ali uživajte u ljetnim radostima pazeći da ne pocrvenite iako vam je crvena najdraža boja, vi ste profesorica Marijana Ivančić.

Najviše odgovora b)

Ako volite rješavati matematičke zadatke uz piće koje nije čaj, a omiljeno godišnje doba vam je proljeće kada možete prošetati svoju omiljenu životinju psa i nosi vam se bijela boja, vi ste profesorica Ivona Rogošić.

Najviše odgovora c)

Volite li se baviti tjelesnim aktivnostima nakon što ste se najeli punjenih paprika, izbjegavate li Cocktu i draga vam je svijetloplava boja, a najdraža životinja vam je konj, vi ste profesor Ivan Prce.

REBUSI

-KA

+EŽ+

-PER

Ž=Z

-TRA

OSMOSMJERKA

O	H	V	U	X	Z	M	T	Q	S	M	Y	U
U	L	K	S	L	I	M	O	S	E	L	P	W
O	L	T	R	T	A	W	B	J	C	N	A	U
D	Y	A	S	A	O	V	K	Z	C	C	K	P
A	B	O	B	E	F	M	E	B	Z	D	E	O
B	K	X	J	N	A	N	O	N	P	C	J	V
T	Q	G	X	S	E	Y	A	R	R	C	I	O
L	X	R	K	L	O	K	I	I	N	A	R	R
J	J	A	V	Y	Y	N	S	V	D	D	K	K
T	V	A	C	N	C	P	Z	A	B	A	V	A
U	Y	E	K	E	Y	T	F	F	M	O	D	V
E	A	G	Z	Y	I	C	A	N	U	J	F	G
B	D	E	F	V	E	N	E	C	I	J	A	I

Ples
Maska
Junaci

Kostim
Krafnja
Rijeka

Zabava
Povorka
Karneval

Princeze
Venecija
Maskenbal

Lana Jovanović, 6. b

DJEVOJKE I PRAVOPIS IDU SKUPA

Ide li to, Marko? Ocjene se neće same ispraviti! Ne zali se nego čitaj!

Možda je najbolje da pitam Anu za savjet...

Ančica, pomoz mi!

Dogodilo se nešto strašno. Rekao sam Maji da mi se sviđa, a ona me ignorirala.

Ne vjerujem ti, nešto si pobrkao.

Strašno, da mi je ovo netko ispričao, ne bih mu vjerovao.

Uff, znači i ne se piše odvojeno. Zbog zareza sam skoro izgubio djevojku. A zbog djevojke sam naučio pravopis!

Uči, sine, uči! Djevojke i pravopis idu skupa!

